

La nova política

GEMMA CALVET | Actualitzada el 17/07/2012 00:00

No sabem on som. No sabem cap on anem. Enmig de l'amenaça d'intervenció i amb prediccions de més recessió, en les reformes estructurals s'hi amaga molt més del que la paraula *crisi* pot encabir.

Hi ha tres realitats que s'han imposat de forma clara. La primera és que el sistema bancari espanyol està en fallida. La segona és que lluny d'avançar cap a solucions d'equitat i respecte democràtic entre Catalunya i Espanya, la centralitat s'imposa, s'engrandeixen les diputacions i les vies com el pacte fiscal s'aventuren inviablès. La tercera és que la política està sent una eina pràcticament nul·la.

Era Aristòtil qui, en el seu tractat *Política*, afirmava que l'objectiu de l'economia és el benestar de l'home. El de l'estat el situava en la promoció comuna d'una bona qualitat de vida.

Sembla que els esdeveniments ens ofereixen l'evidència que els dos axiomes aristotèlics han perdut la seva vigència. Ens trobem en un sistema econòmic en què es deixa agonitzar l'economia productiva en benefici dels productes bancaris, d'una economia financera que ningú sap on es reuneix, i de paradisos fiscals més afavorits que mai per la decadència de les normes i de la política a Europa.

La interacció entre bancs i política i entre economia financera i creixement econòmic ha posicionat els estats en un territori buit de regles de joc. La Comissió Europea pot intervenir estats sense marc legal que l'empari, copiant així un sistema de concurs mercantil, i neutralitzant la representativitat democràtica amb l'exigència d'una pretesa emergència.

Fa temps que l'amenaça de la intervenció de Catalunya per part del govern espanyol flota entre les previsions de la política catalana. Ahir el president Mas va posar sobre la taula que hi ha probabilitats que aquest escenari es produeixi. Les incògnites d'aquest moment evidencien que s'està creant un estat de necessitat sociopolític. I el risc dels discursos d'emergència és que tot s'hi val per fer-hi front i que per evitar mals majors tot és permès.

Del món de la política n'hauria de sorgir una mirada de causalitat.

I aquesta mirada només es pot donar si es té serenor per reflexionar sobre el que passa, rigor intel·lectual per objectivar les causes de la situació, i honestat per establir el full de ruta de la solució més necessària. No és el mateix un full de ruta que vingui de la resignació realista que un full de ruta que sorgeixi de l'aprofundiment de la realitat fins a l'origen dels nostres mals contemporanis.

L'excés de resignació està portant a reduir la capacitat intel·lectual i de pensament de la política. Una política que té en el seu poder encara la legitimitat democràtica del poder delegat per la ciutadania.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

En aquest sentit, Weber situa el triangle de la bona política en aquella que es basa en tres elements: tradició, carisma i legalitat. En el moment present, la legitimitat de la política hauria de venir del respecte a aquests tres eixos. El primer comporta un reconeixement dels *ius cogens*, del valor del costum, de la història, de la mirada enrere que ens connecta amb les nostres fonts i el nostre origen. Els pobles europeus tenen el patrimoni de la creació de l'estat modern, de la separació de poders, del combat a la tirania del feudalisme i l'Antic Règim. I ara ens trobem sacrificant aquests pilars i creant un gran gegant -els mercats financers i les primes de risc- que determina les decisions. Carisma: calen polítics que arrisquin i que siguin capaços de liderar sense anul·lar, sense sacrificar. Que connectin amb la ciutadania i amb les accions correctes. I legalitat: la necessitat del respecte a les normes com a eina de consens social que articula i equilibra una societat contradictòria i una condició humana complexa.

Per la via dels fets s'està produint un menyspreu al marc legal construït i al valor de les normes com a sistema de regulació. S'imposen mesures sense debats legislatius. Depenem d'una economia globalitzada i desregulada, i d'una important dimensió de flux de capitals de la indústria d'armament i de la criminalitat organitzada.

Durkheim parlava d'"anomia" per expressar l'absència de poder. El cert és que aquest concepte també queda curt, com el de crisi, per explicar el que passa. S'està produint un ensorrament creixent de la lleialtat comunitària i correspon a la política fer que la flama de l'imperfecte llegat democràtic no s'apagui.

Deia Weber que una nació pot perdonar el dany que es fa als seus interessos però no el que es fa al seu honor. La dignitat ha de ser una resposta. Hem de passar de ser el poble que espera a ser poble que actua. També des de la política.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

PUBLICITAT

Aniversari
15º
navegants
per la Xarxa
AMC
Internet
Enque a usua